

עפ"ת 10348/03/14 - מרים לוגסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 10348-03-14 לוגסי נ' מדינת ישראל
ת"ד 7747-10-13 ת.ז. 027219039
13 מרץ 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערערת
נגד
המשיבה
מרים לוגסי
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערערת - עו"ד איתן קנול

ב"כ המשיבה - עו"ד גלי חצב

המערערת הופיעה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערערת הוגש כתב אישום, על-פיו, ביום 29.04.13 בנהגה רכב בכביש מס' 4 באזור של בר-אילן, נהגה בקלות ראש ללא תשומת לב מספקת לדרך, איבדה שליטה על רכבה ללא סיבה סבירה, הרכב סטה ימינה ופגע בחוזקה בדבר מה.

בתאונה נגרמו למערערת חבלות של ממש, בין היתר, חבלת ראש עם אמנזיה.

העבירות שיוחסו לה הן עבירות בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

התביעה וההגנה הגיעו להסדר טיעון, על-פיו, תוך המערערת בכתב האישום כפי שהוא. התביעה, בטיעוניה לעונש, ביקשה להסתפק, בנסיבות, בחמישה חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס. ב"כ הנאשמת, בטיעוניה לעונש, ביקש לכבד את ההסדר, ציין שהנאשמת גרושה, אָם לשלושה ילדים, אינה עובדת ונכה ב-100% ונחבלה בעקבות התאונה בברכה - כל זאת בשורה ומחצה.

עמוד 1

בית משפט קמא הקפיד כבר בישיבת יום 09.02.14 עת הודע להסדר הטיעון והרשיע את המערערת, להודיע לבאי כח הצדדים ולהזכירם כי אינו כבול בהסדרי טיעון.

ביום מתן גזר הדין, 19.02.14, כיבד בית משפט קמא את הסדר הטיעון בכך שהטיל על המערערת קנס בסך ₪ 1,200 לתשלום בשיעורים, פסילה בפועל לחמישה חודשים, כפי ההסכם, ופסילה מותנית, אבל, שלא כפי המוסכם בהסדר הטיעון, הורה גם שהמערערת תופנה למכון הרפואי לבטיחות בדרכים, וזאת על מנת להבטיח מניעת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך.

בסיפא לגזר הדין נכתב כך **"רישיון הנהיגה יוחזר לנאשמת לאחר בדיקות במכון הרפואי לבטיחות בדרכים"**.

הערעור הוא על חלק זה של גזר הדין, כלומר, על כך שבית משפט קמא לא כיבד את הסדר הטיעון בכך שהוסיף על הענישה המוסכמת בין הצדדים רכיב ענישה נוסף.

המדינה מתנגדת לערעור וסוברת שראוי היה לפסוק כפי שפסק בית משפט קמא בנסיבות.

על-פי סעיפים 51, 52 ואחרים לפקודת התעבורה, רשות הרישוי רשאית להזמין נהגים לבדיקות ולבחינות רפואיות כדי לבחון את התאמתם לנהיגה, כן רשאית רשות הרישוי לפסול, אם לצמיתות, אם לתקופה מסוימת, נהגים, אם היא משוכנעת שבעל הרישיון אינו ראוי לנהוג מחמת כושר נהיגה לקוי או בשל סיבות רפואיות.

אין בפקודת התעבורה התייחסות לשליחת נאשם לרשויות הרישוי על-ידי בית משפט במסגרת גזר הדין על רקע זה, אך הנני סבור שאין צורך בכך והזכות הזו של בית המשפט מעוגנת כסמכות טבועה. לא ייתכן שבית משפט שבפניו מגיע נאשם שיש לו ספקות באשר יכולתו וכשירותו לנהוג, שהוא יתעלם ויעצום את עיניו ולא ישלח אותו לבחינה מתאימה של משרד הרישוי. מבחינה זו, נהג בית משפט קמא כראוי, אבל דעתי היא שראוי לו לבית משפט, אם כשמדובר בהסדר טיעון, אם כשמדובר טרם מתן גזר דין שלא בהסדר טיעון, שיזהיר את באי כח הצדדים שהוא שוקל את הדבר ויתן להם הזדמנות לטעון בעניין.

נאמר בעניין אחר אך דומה במשמעותו על-ידי בית המשפט העליון ברע"פ 9004/10, **הרצל שמעיה נ' מדינת ישראל** (מיום 26.01.11), שם בית המשפט הוסיף והחמיר בענישה מעבר לדרישת התביעה שלא במסגרת הסדר הטיעון את הדברים הבאים: **"אכן, בית משפט אינו כבול לרמת הענישה שהתביעה מבקשת, "האחריות המשפטית והמוסרית להטלת העונש היא של בית המשפט...כך במקרים של ענישה מוסכמת, קל וחומר באותם מקרים אשר דומה כי אינם שכיחים, בהם התביעה נוקטת במידת ענישה ספציפית, גם שלא במסגרת הסדר טיעון" ואולם, כשם שחובה על בית המשפט להזהיר נאשם ומבקש להודות במסגרת הסדר טיעון...כך ראוי, שבית המשפט המבקש לסטות מרמת ענישה קונקרטיה שביקשה התביעה והוא (בית המשפט) מתרשם שנאשם לא הביא אפשרות זו בחשבון, יזהיר את הנאשם או ינחה אותו למצות את הגנתו..."**

כן נאמר בהמשך **"חובת הגינות זו של בית המשפט אינה קשיחה במישור הפורמאלי כחובתו להזהיר נאשם**

המודה במסגרת הסדר טיעון. היא כמובן תלויה נסיבות, ובעיקר היא מתעוררת כאשר מצטרפים שני יסודות... על בית המשפט ליתן דעתו, ככל שעולות בפניו מחשבות החמרה מעבר לבקשת התביעה, לצורך ליתן לנאשם את יומו הטיעוני...".

הנני סובר שעל בית משפט קמא היה, טרם מתן גזר הדין, להודיע לבאי כח הצדדים שהוא שוקל את האפשרות לנהוג כפי שנהג בגזר הדין לעניין ההפניה למכון הרפואי לבטיחות בדרכים, וצריך שכך ינהג. עם זאת, הנני סבור שעניינית, בנסיבות, התוצאה אותה פסק הייתה נכונה.

לכן, וכדי לחסוך את החזרת התיק לבית משפט קמא לדון בשאלה, דנתי בה אני, שמעתי את עמדת בא כח המערערת לעניין זה, שמעתי אף את המערערת עצמה והשתכנעתי, שעניינית מוצדק היה להורות להפנות את המערערת למכון הרפואי לבטיחות בדרכים משום החשש לביטחונה שלה, ביטחון ילדיה וביטחון ציבור עוברי הדרך בכללם.

עם זאת אוסיף, שבהינתן וגזר הדין ניתן ביום 19.02.14, הפסילה בפועל ראשיתה ביום 19.03.14 ועונש הפסילה בפועל הוא בן חמישה חודשים, שמשרד הרישוי יפעל לזימונה ולבירור כל ההליכים הקשורים בבדיקותיה, במידת האפשר, לפני חלוף תקופת הפסילה בפועל, כדי למזער עד כמה שאפשר, במידה ויש הצדקה להחזיר לה את רישיונה, את נזקה.

העתק הפרוטוקול יישלח למכון הרפואי לבטיחות בדרכים, אליו נשלח הפרוטוקול של בית משפט קמא, עם העתק כתב הערעור וכתב האישום.

ניתן והודע היום י"א אדר ב' התשע"ד, 13/03/2014, במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי